

Mert ahogy neked volt szokásod
kerülni egyet az uton,
én is kerülő utat árok
itt bent, minduntalan letéve
a gyászt, amit ötvenöt éve
cipelnem kell. Honnan tudom,

hogy jönni fogsz? Felcsap a rézsű
gyöpén a csöpp, izgága láng;
az öröm, mely a hangos szívverésű
halottnak bennem randevút ad,
fordul a dombbal, már a gémeskútnak
tart, ott a bihari tanyánk,

megperzselődnek a falak matt-
sárga beázásfoltjai...
Apa, ilyenkor úgy fogadlak,
mint metsző fényt, s ahogy belémszánt
(üvegnek fájhat így a gyémánt),
próbállak másba oltani,

de nem vagy feltámasztható. Sem
az izzásig tüzes színek,
sem a bebandzsuló, kifolyt szem
nem tarthat itt. Csak ejt megint át
a semmibe. Vagy higgyek inkább
Vivaldi hegedűinek?

Vörös István

„JÓSLATOK ÉS”

Disznóparaj kiszakadt gyökere:
tenyérről lelógó élvonal.
Beleér a tányérba, rátekeredik
a villamoson a fogódkodóra.

Több gond van vele, mint
egy pödrött bajusszal. A
kesztyűt kiszakítja, elterül
a papíron, mindig odébb kell

pöckölni írás közben. Ha a
kezem ökölbe szorítom, begyűrhetem
az ujjaim alá, akár a hüvelyk-

ujjamat. Így meg ütni nem tanácsos.
Egy zsák föld van a konyhában, arra
ülök le. Valahogy majdcsak lesz.

MÁRCIUS

Mi is hiányzik? Egy íz? Az
talán leginkább. Egy szag?
A férfiak általában nem szeretik,
mondja egy felvilágosító könyv.

Vagy az egész unalma? Mintha
gépzenge szólna. Esetleg Glenn
Gould? Elhallgat a zenekari
kiséret. A háttérben a karmester

szuszogása. És valami megformá-
latlan ének. Mindenről eszembe
jut valami. Egy íz? Elkalandozik

a figyelmem. Az órák, mint a lejtőn
futó kerék, visszafelé pörögnek.
Észre se vettük, és március lett.